

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 106/26

Luxemburg, 16 juli 2026

Arrest van het Hof in zaak C-196/24 | [Aucrinde] ¹

Een rechter van een lidstaat mag niet weigeren een verzoek om bewijsverkrijging dat is toegezonden door een rechter van een andere lidstaat en dat ertoe strekt het stoffelijk overschot van een vermeende ouder op te graven om een afstammingsband vast te stellen, uit te voeren louter omdat zijn nationale materiële recht dit verbiedt

In het kader van een in Italië lopende afstammingsprocedure heeft een Italiaanse rechter een Franse rechter verzocht het stoffelijk overschot van de vermeende vader van de verzoeker op te graven om een postmortaal genetisch onderzoek te verrichten. Het Hof is van oordeel dat de verordening van de Unie betreffende de grensoverschrijdende bewijsverkrijging ² de Franse rechter niet toestaat om dit verzoek te weigeren op grond van de overweging dat zijn nationale materiële recht een identificatie op basis van een postmortaal genetisch onderzoek in een burgerlijk geding verbiedt, tenzij de betrokken persoon daar bij leven uitdrukkelijk mee heeft ingestemd. Deze verordening bevat een uitputtende lijst van weigeringsgronden. Het bestaan van een dergelijke nationale materiële regel maakt daar geen deel van uit. Het in het Franse recht vastgelegde verbod kan dus in deze zaak niet worden ingeroepen om de uitvoering van de gevraagde onderzoeksmaatregel te weigeren.

Een persoon heeft bij de Italiaanse rechter een procedure aangespannen om zijn afstammingsband met zijn vermoedelijke vader – die in Frankrijk begraven ligt – te laten erkennen. Om een postmortaal genetisch onderzoek te kunnen uitvoeren, heeft de Italiaanse rechter de bevoegde Franse rechter op grond van de verordening betreffende de grensoverschrijdende verkrijging van bewijsmateriaal verzocht om het lichaam van de vermoedelijke vader op te graven en een DNA-monster af te nemen.

Het Franse recht verbiedt echter een dergelijke identificatie op basis van een postmortaal genetisch onderzoek in het kader van een afstammingsprocedure, tenzij de betrokkene daar bij leven uitdrukkelijk mee heeft ingestemd. De Franse rechter vraagt het Hof van Justitie of hij op basis van deze nationale materiële regel kan weigeren om de gevraagde onderzoeksmaatregel uit te voeren.

Het Hof antwoordt dat de aangezochte rechter zich niet op grond van de verordening kan beroepen op een materiële regel van zijn lidstaat die de verkrijging van dergelijk bewijs verbiedt, om te weigeren een verzoek om een onderzoeksmaatregel uit te voeren dat ertoe strekt bewijsmateriaal te verkrijgen door het lichaam van de vermeende ouder op te graven en daar vervolgens genetisch materiaal van af te nemen.

Bovengenoemde verordening is strikt beperkt tot de procedurele aspecten van de bewijsverkrijging in gerechtelijke procedures met grensoverschrijdende gevolgen. Het besluit om een onderzoeksmaatregel te gelasten valt onder de bevoegdheid van de rechter bij wie een burgerlijk geding of een handelsgeding aanhangig is, terwijl de aangezochte rechter deze maatregel overeenkomstig de procedureregels van zijn lidstaat moet uitvoeren.

Bovendien zijn de gronden voor weigering van een verzoek om bewijsverkrijging uitputtend opgesomd in de verordening en moeten zij strikt worden uitgelegd. **De aangezochte rechter kan zich dus niet beroepen op een regel van zijn nationale materiële recht** – ook niet op fundamentele beginselen van zijn rechtsorde – om een verzoek om bewijsverkrijging af te wijzen.

Ten slotte is het uitsluitend aan de verzoekende rechter om na te gaan of de onderzoeksmaatregel die hij in een bij hem aanhangige gerechtelijke procedure gelast, in overeenstemming is met de grondrechten die worden gewaarborgd door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).

De Franse rechter vraagt zich ook af of het recht op menselijke waardigheid, dat is vastgelegd in artikel 1 van het Handvest, in acht is genomen. Volgens het Hof blijkt nergens uit de stukken dat de Italiaanse rechter bij de afweging van de concurrerende belangen in deze zaak dit recht niet naar behoren in aanmerking heeft genomen. Bovendien is er geen risico op stelselmatige schending van de grondrechten door de Italiaanse rechters. De Franse rechter kan dus niet toetsen of de Italiaanse rechter de door het Handvest gewaarborgde grondrechten daadwerkelijk heeft geëerbiedigd, om af te wijken van het beginsel van wederzijds vertrouwen en op grond daarvan te weigeren de gevraagde onderzoeksmaatregel uit te voeren.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst en, indien van toepassing, de samenvatting van het arrest](#) zijn op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Volg ons!

¹ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

² [Verordening \(EU\) 2020/1783](#) van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2020 betreffende de samenwerking tussen de gerechten van de lidstaten op het gebied van bewijsverkrijging in burgerlijke en handelszaken (bewijsverkrijging).